

I tromesečje

7. januar 2012.

1. SVETI DUH

*»A kada dođe On, Duh istine... pokaraće svet za grijeh,
i za pravdu i za sud.« (Jovan 16,13.8)*

Propovedanje Reči je beskorisno bez prisutnosti i pomoći Svetog Duha; jer je taj Duh jedini uspješni učitelj božanske istine. Jedino kada je istina u srcu praćena Svetim Duhom, ona će oživeti savest i preobraziti život. Propovednik može da bude sposoban da predstavi slovo Božje Reči; on može poznavati sve njene zapovesti i obećanja, ali njegovo sejanje semena Jevanđelja neće biti uspješno ukoliko to seme nije probuđeno u život nebeskom rosom. Bez saradnje sa Božjim Duhom, nikakva količina obrazovanja, nikakve prednosti, ma koliko velike, ne mogu nekoga da pretvore u kanal svetlosti. Pre nego što je ijedna knjiga Novog zaveta bila napisana, pre nego što je ijedna propoved bila održana posle Hristovog vaznesenja, Sveti Duh se spustio na učenike koji su se molili. A onda je svedočanstvo njihovih neprijatelja glasilo: »Napuniste Jerusolim svojom naukom!« (Dela 5,28)

Božja obećanja vezana uz uslove

Hristos je obećao dar Svetoga Duha svojoj Crkvi i to obećanje se odnosi na nas u istoj meri kao i na prve učenike. Međutim, kao

i svako drugo obećanje, ono je dato pod uslovom. Ima mnogo onih koji tvrde da veruju u Božja obećanja i da traže da se ona ispune; koji govore o Hristu i o Njegovom Duhu, ali koji ne dobijaju nikakav blagoslov, jer nisu pokorili svoju dušu vođstvu i vlasti božanske sile.

Mi ne možemo koristiti Svetog Duha, Sveti Duh treba da se koristi nama. Preko Svetog Duha Bog deluje u svom narodu »da hoćete i učinite kao što mu je ugodno« (Filibljanima 2,13).

Međutim, mnogi ne mogu da se pokore da budu vođeni. Oni žele da sami upravljaju sobom. Upravo zato i ne primaju nebeski dar. Samo onima koji ponizno čekaju na Gospoda, koji traže Njegovo vođstvo i Njegovu blagodat, daje se dar Svetog Duha. Ovaj obećani blagoslov, koji se traži verom, donosi sa sobom i sve ostale blagoslove. On se daje u skladu s bogatstvom Hristove blagodati i On je spreman da ga izlije na svaku dušu u onoj meri u kojoj je sposobna da ga primi.

Primanje Svetog Duha je primanje Hristovog života. Samo oni koji su tako naučeni od Boga, samo oni koji na svojoj duši osećaju delovanje Svetog Duha, u čijem životu se pokazuje Hristov život, mogu da stoje kao pravi Spasiteljvi predstavnici.

14. januar 2012.

2. USLOVI PRIMANJA SVETOG DUHA

Pokajanje

»A kad čuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalim apostolima: Šta ćemo činiti, ljudi braćo? A Petar im reče: Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje grijeha; i primićete dar Svetog Duha.« (Dela 2,37.38)

Pokajanje je prvi uslov jer bez njega ništa drugo neće značiti. Pokajanje predstavlja »radikalan, moralni zaokret čitave osobe od greha ka Bogu«. To nije samo zaokret našeg uma u pogledu smera u kojem se krećemo, kao što mnogi misle, već radikalno odvajanje

od onoga što mi sada jesmo i što radimo. To nije traženje od Boga da mi oprostí sve grehe, za koje ne znam koji su. Iz ovog teksta u Delima 2,37.38 vidimo da su oni morali da se pokaju za konkretno delo odbacivanja i razapinjanja Hrista. To je bilo pokajanje zbog neverovanja u ono što je Isus trebalo da uradi za njih.

Biblija nas uči šta je to što će proizvesti pokajanje koje vodi u život: a to je izlaganje Božjem karakteru ljubavi i dobrote:

»Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božija na pokajanje vodi?« Rimljanima 2,4

Zbog toga je neophodno potrebno da provodimo vreme u molitvi, čitanju i razmišljanju o Hristovom životu. Neophodno je odvojiti vreme da bi se razmišljalo o njegovoj ljubavi i dobroti prema nama. To vodi čoveka ka samoodricanju i predaji u Božje ruke, znajući veoma dobro da ne zaslužujemo ništa od onoga što je uradio za nas. Dokle god sebe brojimo u dobre ljude, daleko smo od Hrista.

21. januar 2012.

3. USLOVI PRIMANJA SVETOG DUHA

Potpuno poverenje

»...Da obećanje Duha primimo kroz veru« (Galatima 3,14)

Postoji razlika između verovanja i poverenja. Verovati da je nešto istina ne podrazumeva da smo to izabrali kao svoju vodilju u životu. Poverenje pokazujemo kada se na to oslanjamo u važnim trenucima svoga života, i u skladu sa tim se i ponašamo. U Bibliji, vera je uvek poverenje.

Poverenje je uslov za primanje Svetog Duha u našim životima. Ljudi često traže znake i čuda što će im ukazati na Božje prisustvo i delovanje, međutim, mi smo pozvani da verujemo da će Bog uraditi ono što je obećao ako se na to pozovemo i imamo poverenja da će On ispuniti svoje obećanje, bez obzira na naša trenutna osećanja ili nepovoljne okolnosti.

Mi Duha primamo verom, bez potrebe da čekamo da se kao potvrda toga dogodi nekakvo čudo. To što smo poželili da Duh deluje u našem životu je već dovoljan dokaz da je Duh prisutan jer Isus kaže »niko ne može doći k meni ako ga ne dovuče Otac moj koji je na nebesima«. Duh je taj koji u nama budi svaku želju da se ponovo povežemo sa Bogom. Zahvalimo Bogu što nam daje svog Duha i odvajajmo vreme za razmišljanje o Hristovom životu jer će samo tako Duh moći da iskoristi priliku da nas preobrazi u Hristovo obličje, jer mu time dajemo priliku za to.

28. januar 2012.

4. USLOVI PRIMANJA SVETOGA DUHA

Poslušnost

»I mi smo njegovi svjedoci ovijeh riječi i Duh Sveti kojega Bog dade onima koji se njemu pokoravaju.« (Dela 5,32)

U Bibliji, vera i poslušnost idu ruku pod ruku. Ukoliko volimo Boga svim srcem, bićemo poslušni Njegovim zapovestima jer Mu verujemo. Ukoliko verujemo Isusu svim srcem, ovo se događa jer Ga već dovoljno poznajemo da Mu verujemo. »Isus odgovori i reče mu: ko ima ljubav k meni, držaće reč moju.«

»A koji drži riječ njegovu, u njemu je zaista ljubav Božija savršena; po tom poznajemo da smo u njemu. Koji govori da u njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je on hodio.« (1. Jovanova 2,5.6)

Ovakva poslušnost nije farisejski legalizam – poslušnost kojom se želi zaslužiti spasenje ili blagoslov. Ova poslušnost dolazi iz srca, kao istinska želja da se ugodi Bogu.

Spremnost da se radi na spasavanju drugih

»Kad dakle vi, zli budući, umijete dobre dare davati djeci svojoj, koliko će više otac nebeski dati Duha svetoga onima koji ištu u njega?« (Luka 11,13)

U Luki 11 nalazimo veoma značajnu priču koja sadrži dodatne uslove za primanje Duha. Jednog jutra učenici su našli Isusa kako se moli. Izgleda da je Njegova molitva veoma uticala na njih tako da su poželili da se mole kao On. Isus je odlučio da im odgovori pričajući ovu priču. Čovek dolazi kod svog prijatelja u ponoć. Njegov domaćin, nemajući hleba, odlazi kod komšije da traži. Komšija odbija da mu da jer je kasno, vrata su zatvorena i deca u krevetu. Međutim, komšija insistira i dalje kucajući na vrata i njegova upornost da pomogne svom gostu i zadovolji njegovu glad konačno biva nagrađena. Dobio je hleb.

Ovo može biti dobro merilo kojim možemo meriti našu želju da se ispunimo Duhom. Zbog čega želimo prisutnost Duha u našem životu? Možda želimo da budemo poznati kao veliki duhovnici? Možda da doživimo čuda u svom životu? Međutim, iz ove priče vidimo da će naš zahtev biti uslišen ukoliko iza njega stoji želja da donesemo dobro onima koji su u potrebi. Ukoliko smo slabo zainteresovani za spasenje drugih, ukoliko nas ne opterećuje potreba da im pomognemo, dolazak Duha u naš život neće imati mnogo smisla jer Duh nije sebičan. On neće doći da nas uzdiže u visine već da nas približi Bogu i da nam da da doživimo Njegovu potrebu da se spasavaju ljudi.

Evan Roberts, čovek kojeg je Bog upotrebio da započne veliko velško oživljavanje 1904. godine, izrazio je svoj teret ovako: »bio sam ispunjen saosećanjem prema onima koji će morati da se poviju na sudu i plakao sam... spasenje ljudske duše je svečano utisnuto u mene. Osećao sam plamteću želju da obiđem Vels i govorim o Spasitelju, i da je bilo moguće, želeo sam i da platim Bogu da to radim.« Ukoliko imamo želju da činimo za druge, Bog Duha neće dati na meru.

Neprekidno posredovanje

Ova priča o nametljivom susedu ilustruje stalno posredovanje. Isus kaže:

»I kažem vam: ako i ne ustane da mu da zato što mu je prijatelj, ali za njegovo bezobrazno iskanje ustaće i daće mu koliko treba.

I ja vama kažem: ištite i daće vam se: tražite i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se.

*Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvara mu se.
Koji je među vama otac u koga ako sin zaište hljeba da mu da
kamen? Ili ako zaište ribe da mu da mjesto ribe zmiju?
Ili ako zaište jaje da mu da skorpiju? Kad dakle vi,
zli budući, umijete dobre dare davati djeci svojoj, koliko će više otac
nebeski dati Duha svetoga onima koji ištu u njega? (Luka 11,8-13)*

Bog se sigurno ne dvoumi da nam da Duha. Pitanje je samo da li smo mi dovoljno uporni da ne prihvatimo NE kao odgovor i istrajemo sve dok se vrata ne otvore. Kad već čovek ustaje i otvara vrata zbog upornosti komšije, koliko će onda milostivi Bog učiniti više. Na to nas Pavle poziva u Jevrejima 4,16 kad kaže:

»Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć.«

Bog nikada neće iscrpiti rezerve milosti i blagoslova. Ali samo uporni dobijaju.

4. februar 2012.

5. USLOVI PRIMANJA SVETOGA DUHA

Poštuj svoje telo

Sledeći uslov koji nalazimo u Novom zavetu za ispunjenje Duhom je poštovanje svog tela kao Božjeg hrama:

»Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva Svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i u dušama svojijem, što je Božije.« (1. Korinćanima 6,19)

Ljudi su spremni svašta da jedu, piju, puše i rade sa svojim telom, a sve zarad navodnog zadovoljstva i sreće. Kolika je to sreća vidimo u strahovitom porastu broja i obima bolesti. Sa druge strane, i sami

ljudi su davno zaključili a savremena istraživanja i iskustva i pokazala, telo i duh međusobno deluju jedno na drugo. Biblija jasno uči da su naša tela hramovi, mesto boravka Duha Božijeg. Ukoliko želimo da Duh živi u nama, moramo ga proslaviti svojim telom.

Božji Duh će uticati i na samo telo. Elen Vajt kaže da će Duh uticati da se ojača naša vitalnost kao rezultat uticaja Svetog Duha. (Review and Herald, Januar 14. 1902.)

Apostol Pavle navodi da ako živimo kao telesni ljudi, pokorni grešnim sklonostima koje uništavaju i telo i duh, umrećemo, ali ukoliko poslove telesne Duhom morimo, živjećemo. Ono što radimo sa telom uticaće i na naš duh.

Da Hristos živi u nama

Ako želimo da Isus živi u nama moramo imati Duha Božijega u sebi. Služba Duha je da proslavi Isusa (Jovan 16,14). Imati Duha znači imati lik Božji u sebi. Jovan kaže da »po to poznajemo da stoji u nama po Duhu kojeg nam je dao« (1. Jov. 3,24)

Ako nemamo želju da Isus živi u nama, onda nema nikakvog smisla bilo šta drugo. Osnovni cilj spasenja je ponovna izgradnja Božjeg lika u nama, a taj lik je u svoj punini prikazan u Hristu.

Ukoliko ispunjavamo ove kao i uslove o kojima smo ranije govorili, onda će nam Duh biti dat u svoj punini. Ukoliko smo svesni da ih ne ispunjavamo, ni to ne mora da bude znak da smo izgubljeni. Već sama svesnost da naše stanje nije onakvo kakvo bi trebalo da bude je dokaz da Duh Sveti radi na nama, jer ne bismo ni bili svesni svoje potrebe za promenom da On nije počeo u nama da radi. Zato treba da pođemo na kolena i tražimo od Boga da nam da i želju i volju da činimo kako je Njemu ugodno, i u tome treba da istrajemo zajedno sa upornošću u odvajanju vremena da razmišljamo uz molitvu o Hristovom životu.

11. februar 2012.

6. POSLEDICE PRIMANJA SVETOGA DUHA

Kada se neko potpuno isprazni od sebe, kada se iz duše izbace svi lažni bogovi, praznina se popunjava izlivanjem Hristovog Duha. Takav čovek dobija veru koja čisti dušu od svake nečistote. Čovek se usklađuje s Duhom i misli ono što je po Duhu. Nema više poverenja u sebe. Hristos mu je sve i sve u svemu. S krotošću prima istinu koja mu se neprestano otkriva i daje svu slavu Gospodu, govoreći: »A nama je Gospod otkrio Duhom svojim!« »A mi ne primismo duha ovoga sveta, nego Duha koji je iz Boga, da znamo šta nam je darovano od Boga.« (1. Korinćanima 2,10.12)

Duh koji otkriva istine, donosi u njemu i rodove pravednosti. Hristos je u njemu »izvor vode koja teče u život večni« (Jovan 4,14). On je loza Pravog Čokota, i donosi bogate grozdove roda na slavu Božju. Kakav je karakter roda koji donosi? – Rod Duha je ljubav, a ne mržnja; radost, a ne nezadovoljstvo i žalost; mir, a ne razdražljivost, zabrinutost i izmišljene nevolje. To je »trpljenje, ljubaznost, dobrota, vera, krotost, uzdržanje« (Galatima 5,22.23).

Oni koji su nadahnuti tim Duhom su ozbiljni saradnici Božji; nebeske sile sarađuju s njima, i oni odlaze natovareni duhom poruke koju nose. Izgovaraju reči pune zdravog smisla, iz riznice srca iznose ono što je čisto i sveto, po ugledu na Hrista.

Poruka koju treba da objavimo nije poruka od koje bismo se morali ustručavati. Njeni zastupnici ne moraju pokušavati da je prikriju, da sakriju njeno poreklo ili njenu svrhu. Kao oni koji su dali svečani zavet Bogu i koji su opunomoćeni kao Hristovi glasnici, kao pristavi tajni blagodati Njegove, mi imamo obavezu da verno objavimo sve savete Božje.

Mi ne smemo da manje naglašavamo posebne istine koje su nas odvojile od sveta i učinile od nas ono što smo; jer su one nadahnute večnim interesima. Bog nam je dao svetlost o događajima koji se upravo događaju, i glasom i perom mi treba da objavimo istinu svetu. Međutim, upravo je Hristovo stanovanje u duši, aktivno načelo ljubavi udahnuto Svetim Duhom, ono što naše reči može

učiniti plodonosnima. Hristova ljubav je sila i snaga svake vesti o Bogu koja je ikada sišla s ljudskih usana.

Ukoliko istinu budemo objavljivali bez Hristove ljubavi koja treba da prožme svaku našu reč i svako naše delo, ne samo da neće biti koristi već može biti i štete.

18. februar 2012.

7. RAZVITAK I SLUŽBA

Hrišćanski život je mnogo više nego što mnogi misle. On se ne sastoji samo od nežnosti, strpljivosti, krotosti i ljubaznosti. Te vrline su bitne; ali je potrebna i hrabrost, snaga, energija i istrajnost. Put koji nam je Bog obeležio je uzan, to je put samoodricanja. Poći tim putem i nastaviti njime kroz teškoće i obeshrabrenja, zahteva ljude koji su mnogo više nego slabići.

Traže se istrajni ljudi, ljudi koji ne čekaju da se njihov put utaba i da se uklone sve prepreke; ljudi koji će svežom revnošću nadahnuti mlake napore obeshrabrenih radnika; ljudi čija su srca zagrejana hrišćanskom ljubavlju, čije ruke su snažne da obave posao svoga Učitelja.

Neki od onih koji rade misionarski posao su slabi i potišteni, lako se obeshrabruju. Nemaju prodornosti. Nemaju onih pozitivnih karakternih osobina koje daju snagu da se nešto učini – nemaju duha ni sile da nadahnu oduševljenjem. Oni koji hoće da postignu uspeh moraju da budu hrabri i puni nade. Treba da neguju ne samo pasivne, nego i aktivne vrline. Iako treba da daju odgovor blag koji utišava gnev, treba da imaju i hrabrost heroja da se odupru zlu. Osim ljubavi koja može da izdrži sve, njima je neophodna i snaga karaktera koja će od njihovog uticaja načiniti pozitivnu silu.

Nekima nedostaje čvrstina karaktera. Njihovi planovi i namere nemaju nikakvog konačnog oblika ni doslednosti. Oni su od male praktične koristi u svetu. Tu slabost, neodlučnost i nedelotvornost moraju da pobeđu. U pravom hrišćanskom karakteru postoji neka nesalomljivost koja se ne može savijati niti suzbijati pod pritiskom

nepovoljnih okolnosti. Mi moramo imati moralnu kičmu, poštenje koje se ne može podmititi, zaplašiti ili laskanjem pridobiti.

Bog želi od nas da koristimo svaku priliku da osiguramo sebi neophodnu pripremu za rad u Njegovom delu. On očekuje od nas da uložimo sve svoje energije u njegovo obavljanje, da u svom srcu održimo svest o njegovoj svetosti i o našim velikim odgovornostima.

Mnogi koji su sposobni da obave izvanredno delo postižu malo zato što pokušavaju malo. Hiljade prolaze kroz život kao da nemaju nikakav visoki cilj pred sobom za koji treba da žive, nikakva visoka merila koja treba da dostignu. Jedan od razloga za to je niska cena koju pripisuju sebi. Hristos je platio beskrajnu cenu za nas, i u skladu s tom cenom On želi da i mi ocenjujemo sebe.

25. februar 2012.

8. MLADI KAO NOSIOCI ODGOVORNOSTI

»Pisah vam, mladići, jer ste jaki, i reč Božja u vama stoji, i nadvladaste nečastivoga!« (1. Jovanova 2,14)

Da bi posao mogao da ide napred u svim svojim ograncima, Bog traži mladalačku živahnost, revnost i hrabrost. On je izabrao mlade da pomognu u napredovanju Njegovog dela. Da bi se planiralo bistrog uma i ostvarivalo hrabrom rukom potrebna je sveža, neoštećena energija. Mladi ljudi i žene su pozvani da daju Bogu snagu svoje mladosti, da bi upotrebom svojih sposobnosti, oštrim razmišljanjem i živahnim delovanjem, mogli da donesu slavu Njemu i spasenje svojim bližnjima.

S obzirom na svoje visoko zvanje, mladi među nama ne bi smeli da traže zadovoljstva života ili da žive da bi sebično zadovoljavali svoje prohteve. Spasenje duša treba da bude pobuda koja će ih nadahnjivati na delovanje. U snazi koju su dobili od Boga, treba da se uzdignu iznad svake zarobljavajuće, ponižavajuće navike. Treba

dobro da paze na puteve kojima hode njihove noge, imajući na umu da će stazom kojom krenu mnogi poći za njima.

Niko ne živi samo sebi; svi šire uticaj ili na dobro ili na zlo. I upravo zbog toga apostol poziva mlade da budu trezveni. A kako bi i mogli da budu drukčiji ako imaju na umu da treba da sarađuju sa Hristom, da učestvuju s Njim u Njegovom samoodricanju i žrtvovanju, Njegovom podnošenju i milosrdnoj velikodušnosti?

Mladima danas, isto kao i Timotiju, upućene su ove reči: »Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radnik koji se nema šta stideti, i pravo upravlja rečju istine... Beži od želja mladosti, a drži se pravde, vere, ljubavi, mira, sa svima koji prizivlju Gospoda od čistoga srca.« (2. Timotiju 2,15.22; 1. Timotiju 4,12)

3. mart 2012.

9. LJUBAZNOST I VAŠE ZDRAVLJE

»Kada pokazujete makar i male znake pažnje prema drugima, to neće samo popraviti vaše i raspoloženje osobe kojoj je ta pažnja upućena, već ćete poboljšati i svoje zdravlje i sreću.«

Ove reči možete pročitati u medicinskim časopisima, popularnim magazinima i knjigama koje objašnjavaju kako unaprediti svoje zdravlje i celokupan život. Istraživanja pokazuju da dela ljubaznosti vode ka značajnim poboljšanjima celokupnog zdravlja, fizičkog i mentalnog.

Prednosti činjenja dobrih dela mogu se sumirati na sledeći način:

- Pomaganje drugima donosi osećaj euforije, koji je praćen dugotrajnim dobrim osećajem;
- Smanjuje stres;
- Poboljšava osećaj vrednosti, zadovoljstva i optimizma.

U potrazi za načinom da poboljšamo svet, često zaboravljamo na sebe. Međutim, najbolji način da promenimo svet je da promenimo sebe, a ljubaznost je najlakše oruđe koje možemo upotrebiti.

Iako je vrlo lako preći preko prilika u kojima možemo biti ljubazni, život je isprepleten situacijama u kojima možete biti korisni, razumni, pažljivi, brižni i ljubazni, kako prema onima koje volite, tako i prema strancima. Najobičniji dodir ili nesebično delo može izazvati velike efekte.

Ovakvi mali, ali ipak važni znakovi pažnje predstavljaju bezuslovnu i nesputanu ljubav koja se nesebično daje, a da se ništa ne traži zauzvrat.

Kada nekome poklonite ljubaznost, iz navike, zabrinutosti ili drugih razloga, stvarate toplinu koja će zagrijati i najhladnije srce.

Komponente ljubaznosti su saosećanje, poštovanje i darežljivost. Kada se pojednostavi, ljubaznost je svestan čin uključivanja u tuđi život na pozitivan način, a da se ništa ne traži zauzvrat ili da je te osobe moraju čime zaslužiti.

Možda niste ni svesni koliko ljudi oko vas trebaju ljubaznost i koliko ona ima uticaja na druge ljude. Pridržite li nekome vrata, možete ga nadahnuti na ljubaznost i uljudnost prema drugim osobama toga dana. Smešenje ljudima koji sretnete u prolazu može im olakšati nošenje obaveza ili dati osećanje da nisu neprimetni. Svaki čin ljubaznosti ima pozitivan uticaj na druge pojedince. Ljubaznost donosi još više ljubaznosti jer se ona proširuje i umnožava.

Uneti ljubaznost u svoj svakodnevni život vrlo je lako, samo treba da steknemo naviku. Započnite s ljubaznim umesto rutinskim »dobro jutro« ili »doviđenja«. Ipak, da biste bili ljubazni, morate se osloboditi svoga prevelikog ega i biti potpuno svesni u svakom trenutku vašeg života ljudi oko sebe i njihovog postojanja. Na kraju ćete uvideti da svaki vaš ljubazan čin zaista čini ovaj svet, na mali i neprimetan način, boljim.

10. mart 2012.

10. DOM I PORODICA

»Najlepša slika neba je dom u kome nastava Gospodnji duh,« kaže Duh proroštva. (Adventistički dom, str. 15)

Reč »dom« često sadrži prijatna sećanja i osećanja, ali ponekad i neprijatna, zavisno od toga kakav je dom u kome smo živeli ili živimo, da li u njemu vlada ljubav, razumevanje i međusobno poštovanje. Da bi naši domovi bili ono što Bog želi da budu, Hristos mora da bude glava doma.

Duh proroštva dodaje: »Bog želi da naše porodice budu slika porodice na Nebu. Neka to roditelji i deca imaju svakoga dana na umu; neka se međusobno ponašaju kao članovi Božje porodice. Tada će njihov život biti uzorna lekcija svetu kakva može da bude porodica koja voli Boga i drži Njegove zapovesti. Time će se slaviti Hristos. Njegov mir, milost i ljubav prožimaće porodični krug kao dragoceni miris.« (Adventistički dom, str. 17)

Mi smo danas ovde da bismo shvatili da i naš porodični krug treba da bude mesto na kome nastava Božji duh. Naše ponašanje, pristup Božjoj Reči i bogoslužju treba da bude ojačano svešću da pripadamo velikoj Božjoj porodici koja svoje članove ima na Nebu i na Zemlji.

Nema lepše slike od cele porodice koja subotom ujutro zajedno dolazi u crkvu! Istina je, ima domova u kojima nisu svi religiozni. Ne treba se obeshrabriti, Bog neće dozvoliti da se Njegova reč vrati prazna. On će delovati na srce ukućana, ako se oni koji su upoznali istinu budu trudili da u domu uvek vlada nebeska atmosfera.

Neka Gospod blagoslovi naše domove i da nam svoj blagoslov! Prenesimo i danas atmosferu ovog molitvenog doma u svoj sopstveni dom!

17. mart 2012.

11. PRISTUPI DA SLUŠAŠ

»Čuvaj nogu svoju kad ideš u dom Božji, i pristupi da slušaš...«
(Propovednik 5,1)

Zajednička pesma, dar i proučavanje biblijske pouke aktivnosti su u kojima svi vernici uzimaju učešća. U ostalim segmentima bogoslužnja: subotnoj školi ili drugom delu, većina vernika uglavnom sluša. Znači li to da je tada samo govornik aktivan, a ostali pasivni? To je samo prividno, a ne stvarno. Naime, svaki od nas odlučuje hoće li biti pasivan ili aktivan. To spada u domen našeg slobodnog izbora.

Biti prisutan i duhom i umom ili samo telom? Mi možemo biti prisutni ali da naše misli nekud odlutaju. Možemo tiho razgovarati, gledati oko sebe ili čitati nešto drugo, maziti neko dete ili kritikovati one koji se šetaju ili se meškolje. Neko može i zadremati. Postoji dosta toga što nas može dekoncentrisati. Ovde moramo biti vrlo oprezni: jer sotona krade Božju reč iz našeg uma u samo jednom trenutku nepažnje. Isus s razlogom opominje: »Ko ima uho da čuje neka čuje«. On obećava: »...I dometnuće se vama koji slušate.« (Marko 4,24)

Kako se suprotstaviti ovim iskušenjima?

Moramo se odlučno boriti protiv svega što nas dekoncentriše. Priprema subotom ujutro i pred samo bogoslužjenje, o čemu je već bilo reči, pomoćiće nam u tome. Tiha molitva, razmišljanje, čitanje Biblije pre bogoslužnja pojačaće našu koncentraciju.

»Mi gubimo mnoge trenutke tihog razgovora sa Bogom svojom neozbiljnošću i time što ih ne iskorišćavamo za razmišljanje i molitvu.« (Odabrana svedočanstva, 235)

Za vreme proučavanja, potrebno je imati Bibliju i pratiti svaki tekst. Čitanjem teksta mi aktivno pratimo izlaganje Božje reči i utvrđujemo se u sadašnjoj istini. Ako je oruđe koje iznosi istinu slabo, Božja reč je živa »i jaka, i oštrija od svakoga mača...« (Jevrejima 4,12)

»Nije li reč moja kao oganj, govori Gospod, i kao malj koji razbija kamen?« (Jeremija 23,29)

Kada Isus govori o vrstama zemljišta on odgovornost za primanje semena, tj. Božje reči, prebacuje na istraživače i slušaoce. Božja reč ima silu, ali zavisi kako se prima.

»Tako će biti reč moja kad iziđe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti što mi je drago, i srećno će svršiti na što je pošljem.« (Isaija 55,11)

»Svaki dakle koji sluša ove moje reči i izvršuje ih, kazaću da je kao mudar čovek koji sazida kuću svoju na kamenu: I udari dažd i dođoše vode, i dunuše vetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade, jer beše utvrđena na kamenu.« (Matej 7,24.25)

24. mart 2012.

12. NAŠI DAROVI

»Dajte Gospodu slavu prema imenu Njegovu. Nosite dare i idite u dvore njegove.« (Psalam 96,8)

Ovaj tekst nedvosmisleno govori da je i prinošenje dara deo bogoslužnja. On je izraz zahvalnosti Bogu - Izvoru svih dobara, ali takođe i priznavanje da zavisimo u svemu od Njega.

»Podatljiv je i milosrdan Gospod, dugo trpi i velike je milosti.

Dobar je Gospod prema svima, i žalostiv na sva dela svoja.

Oči su svih k Tebi upravljene, i ti im daješ hranu na vreme.« (Psalam 145,8.9.15)

Psalmista kaže da donošenjem svojih darova i prinosa Bogu vraćamo deo onoga što smo primili, a »šta ima što nisi primio?«

»Bogatstvo i slava od Tebe je, i Ti vladaš svime, i u Tvojoj je ruci moć i sila, i u Tvojoj je ruci uzvisiti i ukrijepiti sve... jer je od Tebe sve i iz Tvojih ruku primivši dasmo ti.« (1. Dnevnika 29,12.14)

U Knjizi Jezdrinoj nalazimo dva orijentira koji nas mogu rukovoditi u prilaganju naših darova:

»I neki između domova otačkih došavši k domu Gospodnjemu u Jerusalimu, priložiše dragovoljno da se gradi dom Božji na svom

mestu. Po mogućstvu svojemu dadoše u riznicu za posao...«(Jezdra 2,68.69)

Apostol Pavle govori o vernima iz Makedonije da su davali »po mogućnosti i preko mogućnosti«.

1. Dragovoljni dar: mi koji gledamo »ono što je na očima« smatramo da je visina sume najvažnija. Međutim, Bog dragovoljnost stavlja na prvo mesto. To dokazuje i slučaj žene udovice koja je dragovoljno priložila dve lepte, sve što je imala, i Isus je pohvalio njenu darežljivost. Taj njen dar, naoko mali, pokretao je vekovima ljude na darežljivost.

2. Po mogućnosti: ili drukčije rečeno – prema blagoslovima. To nam govori da dar ne mora da bude uvek isti. Moramo uzeti u obzir prihode ili promene našeg materijalnog stanja.

To znači, da zavisno od naših mogućnosti, planiramo i svoj dar.

Ako prilažemo dragovoljno i po mogućnosti, onda ne treba govoriti »mali dar« ili »maleni dar« jer »Bog je kadar učiniti da je među vama izobilna svaka blagodat.« On može umnožiti dragovoljni dar!

Umnožavanjem priloženog dara, Bog umnožava i naša sredstva koja ostaju. Isus kaže: »Dajte i daće vam se, meru dobru i nabijenu i stresenu i preopunu, daće vam u naručje vaše. Jer kakvom merom dajete onakvom će vam se vratiti.«(Luka 6,38)

Davanjem odgovaramo na razne hitne potrebe, ono nas ispunjava zadovoljstvom, i oslobađa nas sebičnosti koja nam je urođena. Zaista, »blaženije je davati nego li uzimati.«

31. mart 2012.

13. VLADANJE MISLIMA

»Zato, ljubazni, zapregnuvši bedra svojega uma budite trezni, i zacelo se nadajte blagodati koja će vam se prineti kada dođe Isus Hristos.« (1. Petrova 1,13)

Nema mnogo onih koji su svesni svoje dužnosti da upravljaju mislima i maštom. Neukroćeni um je vrlo teško usmeriti prema korisnim temama. Međutim, ako misli nisu pravilno usmerene, religija ne može da napreduje u duši. Um mora da bude zauzet svetim i večnim temama, jer će se inače baviti bezvrednim i površnim mislima. I moralne i intelektualne snage moraju se disciplinovati, a one će se zaista ojačati i popraviti vežbanjem.

Da bismo pravilno razumeli ovo pitanje, moramo imati na umu da je naše srce po prirodi izopačeno, da sami po sebi nismo u stanju da idemo pravim putem. Jedino uz pomoć Božje blagodati, sjedinjene s našim najozbiljnijim naporima, mi možemo postići pobjedu. (CT 544)

Svaka zla sklonost treba da bude suzbijena uz pomoć Hristove blagodati, ali ne na neki mlitav, neodlučan način, već sa čvrstom namerom, sa odlukom da nam Hristos bude Uzor. Počnite da volite ono što je Isus voleo, uskratite svoju ljubav onome što ne jača dobre pobude. Ulažući odlučne napore, trudite se svakoga dana da učite, da usavršavate svoj karakter. Vi morate imati čvrstu nameru da sebe obuzdate i postanete ono što znate da Bog želi da postanete. (KH 135)

Um, isto tako kao i srce, mora da bude posvećen Božjoj službi. Bog ima pravo na sve što je u nama. Hristov sledbenik ne sme da se upušta ni u kakvo zadovoljstvo ili da se uključi u bilo koji poduhvat, koliko god da izgledaju bezazleni ili pohvalni, ukoliko mu prosvetljena savest govori da će time umanjiti svoju revnost ili oslabiti svoju duhovnost. Svaki hrišćanin treba da se trudi da zadrži plimu zla, da spase naše mlade od uticaja koji bi ih mogli odneti u propast. Neka nam Bog pomogne da krčimo svoj put nasuprot matici zla. (CT 544)